Aventurile submarinului DOX

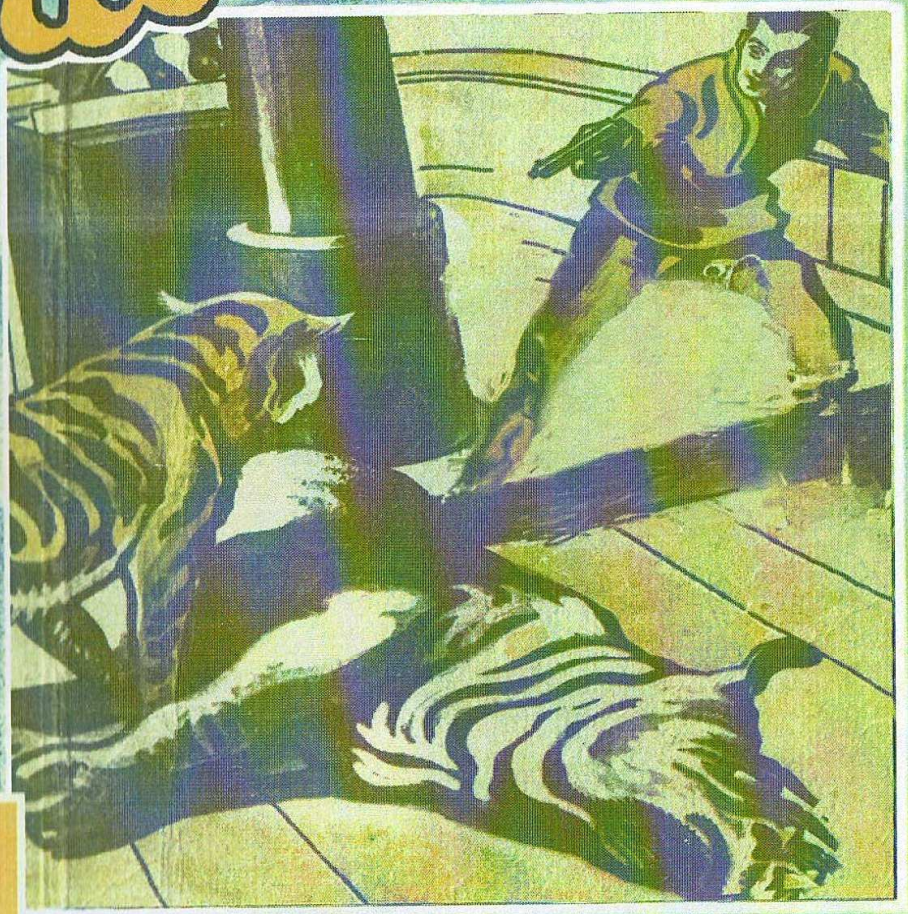

SERIE NOUĂ

84

Vaporul celor pierduți

Vaporul celor pierduţi

de H. WARREN, traducere de LIA HÂRSU

— IN MAREA ARAFURA

AVÂND ÎMPOTRIVĂ UN VÂNT PUTERNIC DE SUD-EST, submarinul se strecură printre nenumăratele grupe de insule şi insuliţe dintre insulele Kei sau Ewaf. Între acestea şi insulele Timorlant trebuia să fie Marea Arafura, unde se spunea că se află „vaporul celor pierduţi", în căutarea căruia pornise „Dox"-ul.

Indianul Doga Shing, pe care camarazii îl cunoscuseră în Makassar, stătea în turn alături de căpitan şi George şi privea la valurile înalte de câţiva metri, care izbeau vasul din toate părţile.

In Makassar, unde tovarăşii întâmpinaseră o aventură primejdioasă cu corcitura cunoscută sub numele de „fiara roşie", Doga Shing se dovedi a fi un văr al prinţului Ghasna, vechiul oaspete al echipajului „Dox", care se întorsese de mult în patria sa. Fratele lui Doga, Ranga, dispăruse în arhipelagul Pacificului şi se spunea că s'ar afla pe „vaporul celor pierduţi".

Firește că vrednicii camarazi se declarară imediat gata, cu trup şi suflet, să porneaască

în căutarea acestui vas misterios şi să lămurească taina.

— Doga Shing, de unde ştii d-ta că vaporul se află în marea spre care ne îndreptăm? întrebă căpitanul pe Indian.

— O simt, Sahib căpitan, fratele meu mă cheamă, ne apropiem de el.

— Dar e şi foarte cu putinţă ca să nici nu găsim vasul misterios — intervenu George. Fratele d-tale poate să fi fost debarcat pe uscat cine ştie unde. Şefii şi marinarii acestui vas or fi având el pe undeva o însărcinare, că doar nu pot fi voznic pe drum.

— Asta ar fi şi mai bine, zise căpitanul. Ghidaţi însărcinarea, ne apropiem de lămurirea tainei. Dar va fi nespus de greu să găsim printre nenumăratele insule pe cea cu pricina.

— Fratele meu mă va călăuzi, răspunse Doga Shing. Înţeleşi! Eu sunt mereu în legătură cu el.

Tatăl şi fiul se privirăţ mirat! Aiel era iarăşi vorba de una din acele taine ale Indiei, pe care niciun European n'o poate pricepe.

— Cam pe la ora unsprezece noaptea vom trece printre Insulele Kei şi Timorlaut — schimbă vorba căpitanul. Când se va lumina de ziuă vom fi în Marea Arafură. Numai de n'am trece pe întuneric pe la locul pe care-l căutăm.

Indianul zâmbi şi zise liniştit:

— Eu îl găsesc pe fratele meu chiar şi noaptea. Dar mai e încă foarte departe.

— Iartă-mă că te 'ntreb — zise George— dar de ce n'ai făcut încă de mult o încer-

care de eliberare a fratelui d-tale, dacă eşti atât de sigur că-l poţi găsi?

— Până la Makassar l-am urmărit, şi atunci trebue să se fi îmbolnăvit, căci legătura dintre noi s'a rupt. Prinţul Ghasna mi-a spus apoi că d-voastră mi-aţi putea da cel mai mare ajutor. Cu puţin înainte de a veni dv. în Makassar, am primit iar un semn din partea fratelui meu.

— Foarte ciudat! zise Farrow, clătinând capul. Al colo în faţă se iveşte iar o insulă. Ia să ne abatem niţel!

Vasul cârmi mai spre Sud. Şi acolo se iviră însă în curând insuliţe. Trebuiau să treacă, deci, printr'un adevărat lanţ; e drept că erau limbi de pământ mici — după cum observară prin ochiane — dar era totuşi cu putinţă să fie zăriţi de pe uscat.

— Socot că cel mai nimerit lucru ar fi să ne afundăm — zise Farrow — deşi mă tem de recifurile ascunse. N'aveam însă încotro; ne vom lăsa numai atât de adânc, până va ajunge puntea la nivelul apei.

La comanda sa pompele începură să împingă apa în taancurile de balast şi în curând nu se mai zărea la suprafaţă decât turnul.

Prin ochianele lor, Farrow şi George observau cu băgare de seamă insulele de care se apropiau. Erau mici limbi de pământ şi păreau să fie nelocuite.

Căpitanul cârmi spre deschizătură cea mai mare dintre insule şi după ce trecu de ele se auzi deodată un vâjâit ciudat, care acoperea cu totul pe cel al vântului. Făcea impresia că la o mică înălţime se apropie un

avion. Tatăl și fiul priviră în sus; Doga Shing 4
zise însă cam speriat:

— Atenție, Sahibi, vin albinele!

Spunând aceasta arătă spre insula de la stânga vasului. De la capătul de răsărit, ce se găsea la vreo optzeci de metri, se desprinse un nor mare și negru, care se apropia repede de submarin. Vâjâitul deveni din ce în ce mai puternic și era provocat de aripile a milioane de albine sălbatece, care și-au părăsit stupii din cine știe ce pricină. Se îndreptau spre insula din dreapta „Dox"-ului, dar vântul puternic le mână spre vas.

— Repede înăuntru! strigă Farrow, care își dădu seamă imediat de primejdia atât de neobișnuită. Repede, Doga! George, tu va trebui să'nchizi capacul, eu mă duc la periscop.

Căpitanul coborî în grabă scărița de fier, urmat de Indian. George, însă, mai rămase câteva clipe la marginea turnului și urmărea cu interes privelișteа ciudată cu care poate nu se va mai întâlni niciodată în viață.

Deodată își dădu și el seamă de marea primejdie în care plutea. Dacă albinele — puse pe fugă din cine știe ce pricină — se năpusteau asupra lui, era pierdut cu desăvârșire. Mii și zeci de mii de ace veninoase se vor înfige într'o clipă în capul, gâtul și brațele sale, durerea îl va face să se prăbușească și nu se va mai putea ridica.

Roiul venea mereu. George se'ntoarse cu iuțeala fulgerului și sări spre turnul deschis. Dar cele dintâi albine se și apropiaseră și — precum se temuse — se năpustiră asupra lui. Cuprins de o spaimă grozavă, George se

întoarse, simți dureri în diferite locuri ale capului și gâtului, coborî repede două trepte ale scăriței de fier și vru să închidă capacul greu... Albinele însă veneau în număr tot mai mare, se așezară, lacome, pe brațele și mâinile lui goale, își înfipseră acele adânc în carne și numai cu o extraordinară putere de voință izbuti el să închidă capacul turnului.

Când ajunse la capătul scăriței, era pe jumătate leșinat. Doga îl luă în primire, omorî repede cele câteva albine cari izbutiseră să pătrundă înăuntru, apoi îl duse spre cabina-infirmerie.

Doctorul Bertram se speriă când văzu fața umflată și mâinile înțepate ale tânărului. După ce ieși Doga, medicul îi dădu lui George un păhărel de coniac, apoi, luând o pensetă, începu să scoată acele rupte din nenumăratele înțepături.

Doga se înapoiă în cabină, ținând în mână o cutie mărișoară de metal și începu să frece locurile, din care fuseseră scoase acele, cu o alifie verzuie care avea un miros foarte puternic. George gemea ori de câte ori îl atingea Indianul cu alifia, dar după câteva clipe simți că durerile slăbeau încetul cu încetul.

Dură însă aproape un ceas până fură scoase toate acele și toate înțepăturile frecate cu alifie. Abia acum George putu vorbi și întâia lui grijă fu să mulțumească doctorului și lui Doga. Apoi zise:

— Dragă doctore, a fost grozav. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că niște albine m'ar putea aduce într'o astfel de primejdie. Păcat că n'ai văzut roiul acela uriaș.

— Am văzut odată așa ceva în Borneo — răspunse Bertram. Imi dau și eu seamă ce spaimă ai tras, dragă George. Fii mulțumit că ai scăpat numai cu atât. Dar alifia d-tale e minunată, Doga. Nu vrei să-mi spui și mie din ce o făcută?

— Din felurite buruieni, răspunse Indianul. Vi le voiu scrie, Sahib doctor. Aceste buruieni se găsesc numai în anumite păduri ale Indiei. Alifia mea e bună pentru orice fel de rană și folosește repede.

— Doga, trebue să-mi spui unde se găsesc aceste buruieni, stărui doctorul. Il voiu ruga pe căpitan să întreprindă odată o călătorie în India, căci vreau neapărat să prepar și eu alifia aceea.

— Da, Sahib doctor, vă voiu nota totul. Poate că Sahib căpitan ne aduce înapoi în India. Cât se va bucura atunci vărul nostru Ghasna și, mai ales, Sanja.

— Oh, ce bine ar fi! zise George. Voiu vorbi cu tata despre asta. Aha, ne ridicăm din nou la suprafață, ceea ce înseamnă că albinele au rămas în urmă. Mă duc în turn să-l liniștesc pe tata.

Alifia Indianului era atât de minunată că George nu mai simți nicium fel de durere. Umflăturile dădură înapoi și ele, și când tânărul intră în turn, căpitanul exclamă plin de mirare:

— Ia te uită! Și eu care credeam că te-au făcut ciur! Mă bucur din suflet că ai scăpat cu bine, dragul tatei.

George spuse că numai alifia minunată a Indianului îl vindecase atât de repede, — a-

pol aduse vorba despre dorința doctorului de a căuta buruienile cu pricina și în cele din urmă zise:

— Ar fi minunat, tată, dacă am avea mereu cu noi această alifie miraculoasă. Ce-ar fi să plecăm în India?

— Aha! făcu căpitanul, râzând. Te-a prins deodată interesul pentru alifia aceea. In sfârșit, vom vedea noi ce se poate face. — poate dorința ți se împlini în curând. Și eu aș dori să-l revăd pe prințul Ghasna.

— Ar fi minunat! exclamă tânărul, înveselit. Dar ia te uită, colo în fața noastră se ivește iarăși o insulă. Pare să fie foarte mică, așa că nu e nevoie s'o ocolim, căci o fi nelocuită.

Căpitanul duse ochianul la ochi, privi încordat, apoi răspunse:

— Dimpotrivă, George. voiu trece chiar cât mai aproape de ea, căci într'un golf îngust se zărește un vas de coastă. Ciudat că și-a ales tocmai insula asta singuratecă drept loc de ancorare.

— Te pomenești c'avem noroc și am dat de vaporul acela misterios în căutarea căruia suntem, zise George, agitat. N'ar fi mai bine să ne afundăm?

— Fără îndoială; tocmai vroiam să-ți spun să închizi capacul după mine. Haide, repede, căci dacă e într'adevăr vaporul acela, atunci vor avea și ei ochiane cu care ne pot zări.

Căpitanul se duse îndată în cabina de comandă, George închise capacul turnului, apoi vasul începu să se afunde, însă nu prea mult.

Printre valurile înalte ar fi fost greu să fie

descoperit periscopul. Se scurseră vreo cinci minute. Vasul înainta cu greu, dar George stătea lângă tatăl său şi aştepta cu înfrigurare ca acesta să-i spună ce va zări.

În cele din urmă căpitanul zise:

— Pare să fie o epavă, dar nu poate sta de mult acolo. Cea din urmă furtună de la Nord-Vest a fost acum vreo două săptămâni şi aceea putea să fi zvârlit vasul de insulă. Acum ne putem ridica fără teamă la suprafaţă. Naufragiaţii nu ne vor face nimic, cel mult se vor bucura că le-am venit în ajutor.

„Dox"-ul se înălţă încetişor din apă. Până să deschidă George capacul, căpitanul stătu la periscop şi privi cu atenţiune la insula care se apropia, dar nu putu zări nicio fiinţă omenească.

George urcă primul în turn. Epava vaporaşului era la vreo şaizeci de metri depărtare; se legăna uşor pe unde, dar nu fusese zvârlită până la plajă, ci zăcea pe o stâncă îngustă, la vreo treizeci de metri depărtare de ţărm.

Submarinul înaintă cât putu de aproape, apoi căpitanul — care venise şi el în turn în vremea asta — dădu comanda de stopare.

— Trebue să mergem într'acolo cu o barcă de aluminiu — zise el. Vom căuta să stabilim de ce anume vas e vorba şi vom transmite apoi o radiogramă celor în drept.

Dădu ordin prin portvoce să fie aduse pe punte două bărci demontabile, apoi hotărî ca în una să se urce el, George, doctorul şi Petre, — iar în cealaltă Rindow, Kard şi încă doi marinari. Luară revolvere şi pumnale, căci

...u ştiau ce primejdii îi pândesc.

Cele două bărci fură montate repede şi lăsate pe apă. Cei opt camarazi coborîră în ele şi vâsliră spre epavă. Când opriră la babord, simţiră un miros neplăcut. Doctorul Bertram zise, îngrijorat:

— Mă tem că nu fi izbucnit pe bord vreo molimă, frigurile galbene sau altceva de soiul acesta. Mai bine lăsaţi-mă pe mine să mă duc singur şi dacă voiu descoperi cadavre suspecte, ne vom întoarce imediat.

— Dar peste parapetul vasului putem privi şi noi fără teamă — răspunse căpitanul. Uite, aici atârnă patru scări de frânghie, ceea ce ar fi o dovadă că echipajul a părăsit vasul în mare grabă. Aşa dar, George, să nu te urci pe punte până nu vom şti bine ce s'a petrecut acolo.

II. — O EPAVĂ PRIMEJDIOASĂ

FIREŞTE CĂ ŞI DE DATA ASTA George fu cel dintâi care privi peste parapetul corăbiei cu pânze. Căţăratul pe scara de frânghie nu prea era uşor, căci epava se clătina pe stânca îngustă.

Când George îşi aruncă privirea pe punte, se speriă şi făcu ochi mari, căci lângă coşul scund se afla.. un pui de rinocer javanez. Se mai uită înc'odată, crezând că se înşeală, dar era într'adevăr aşa: zăcea acolo un animal de mărimea unui viţel, pe jumătate

sfâşiat, ca şi cum hienele s'ar fi ospătat dintr'însul.

— Foarte ciudat! exclamă în aceeaşi clipă doctorul Bertram, care se căţărase alături de George. Domnule căpitan, la asta nu m'aş fi aşteptat. Se poate ca rinocerul să fi fost luat pe bord de marinari, dar cine să-l fi sfâşiat în felul acesta?

— Bănuiesc primejdie, poate chiar foarte mare — zise Farrow, serios. Mai bine să nici nu păşim pe epavă. Vom striga de câteva ori şi dacă nu se arată nimeni, plecăm.

— Tată, eu bănuiesc că se mai află animale vii pe epavă, — poate câţiva bieţi câini cari vor muri de foame dacă nu le venim în ajutor. Oameni par să nu se afle pe bord şi aştia ar fi singurii de cari am avea ce ne teme. Un om ar fi ciopârţit rinocerul cu rost, ca să-i ia carnea.

— Cum ai dreptate — încuviinţă căpitanul. Să ne urcăm, deci, pe bord!

George fu întâiul care se săltă pe parapet şi când fu pe punte, se îndreptă spre hoitul rinocerului. Camarazii îl urmară, iar din bărci se căţărară cei patru marinari.

Tânărul nu se apropiă prea mult de rinocer, căci ceea ce mai rămăsese din acesta întrase în putrefacţie şi puteа îngrozitor. Tot trupul era spintecat şi golit, iar picioarele dindărăt aproape retezate.

— Trebue să fi fost câini mari de tot — zise doctorul — altminteri n'ar fi putut răpune rinocerul. Deşi e tânăr încă, ar fi fost în stare să se apere. Păcat că e cu spatele la coş, căci aş fi vrut să-i cercetez ceafa.

— Crezi așa dar, doctore, c'ar putea să fie un animal de pradă pe corabie? întrebă căpitanul.

— Cam așa ceva — răspunse Bertram și privi cu atenție rămășițele rinocerului. Nu-mi pot închipui să fie vorba de câini.

— Atunci să-l întoarcem — zise căpitanul. Ne vom ține și noi răsuflarea câteva clipe și atâta tot.

Pe George nu-l interesa deloc hoitul și nici n'avea chef să atingă carnea intrată în putrefacție. El pornise spre deschizătura de pe punte care ducea în lăuntrul vasului.

Rămase chibzuind la capătul scăriței și în cele din urmă luă hotărîrea să se întoarcă la ceilalți, căci nu vroia să fie neascultător față de tatăl său și să lucreze după capul lui. Auzi atunci un sunet cu totul ciudat, venind din pântecele corăbiei, — ceva asemănător cu scâncetul unui copil. Strigă repede spre căpitan și aceștia, împreună cu ceilalți camarazi, veniră lângă el. Rinocerul fu părăsit deocamdată.

— Ce s'a întâmplat, George? întrebă căpitanul.

— Am auzit venind de jos un sunet care semăna cu plânsul unui copil — răspunse tânărul.

In aceeași clipă se auzi din nou sunetul și toți fură de părere că era într'adevăr vorba de scâncetul unui copil. Dar când George vru să coboare scărița, tatăl său îl opri o clipă și-i zise:

— Fii cu băgare de seamă, băiatule, căci nu știm ce primejdii ascunde epava. Mie su-

netul acela îmi pare cam ciudat.

— Aşa e, avea într'însul ceva care mi-roase a primejdie — încuviinţă doctorul.

Dar George îşi şi aprinsese lampa de buzunar şi începu să coboare scăriţa. Aceasta ducea într'un gang îngust, în care dădeau cabinele. Uşile acestora erau deschise toate, ceea ce dovedea că echipajul părăsise vasul în mare grabă.

La capătul scării, George se opri şi scoase revolverul. Apoi făcu încă doi paşi, oprindu-se iarăşi.

Un miros ciudat şi puternic îl izbi în faţă. Totuşi, mirosul acesta i se păru cunoscut şi deodată îşi aduse aminte de o zi din copilăria lui, când, intrase în grajdul unui circ ambulant. Se aflau acolo, în cuştile lor, câţiva tigri şi leă şi acelaşi miros îl izbise şi atunci, numai că ceva mai puternic.

Se gândi îndată la vorbele doctorului, că un animal mai mare ar fi putut sfâşia rinocerul. In cazul acesta nu putea fi vorba decât de un tigru sau o panteră neagră a insulelor Sunda.

Exclus nu era. Dacă se aflase un rinocer pe corabie, de ce n'ar fi fost şi vreun tigru?

— Atenţiune, George, lucrul e suspect! şopti căpitanul în spatele lui. Dacă s'a ascuns vreo fiară pe aici, va fi rău de noi când ne-om afla faţă în faţă.

— Dar pare să doarmă acum — răspunse George. Din câte am citit, tigrii şi panterele sforăie când dorm, parc'ar plânge un copil.

— Atunci e mai bine să închidem capacul şi să ne întoarcem la submarinul nostru.

— Ar însemna atunci ca animalul să moară de foame şi asta nu putem îngădui, chiar dacă e vorba de o fiară primejdioasă. Mai bine să-i dăm drumul pe punte, căci nu va trece mult şi valurile o vor zdrobi, aşa că dacă animalul are noroc, va putea înota până la vreo insulă.

— Dacă zici tu aşa, n'ai decât să laşi capacul deschis. Eú aş vrea să cercetez cabina căpitanului, poate dau de ceva acolo.

— Cabina aceasta e colo în faţă, zise George şi arătă o uşă deschisă la capătul gangului, prin care se vedea o încăpere frumos mobilată, cu mobile de mahon. — Plânsul fiarei pe care o presupuneam s'a auzit însă de aici de la dreapta, din altă cabină. Dacă s'o fi săturat din hoitul rinocerului, nici nu e atât de primejdioasă.

— Eu unul mai bine n'aş încerca, zise căpitanul.

Dar George o şi luase înainte. Aruncă o privire în cabina din dreapta, în care bănuia că se află fiara adormită, se feri însă să îndrepte înăuntru lumina lămpii sale.

Farrow îl urmă îndată pe fiul său, dar făcu semn doctorului şi lui Rindow, cari stăteau pe ultima treaptă a scării, să rămână acolo. In felul acesta avea cea mai bună acoperire dacă fiara ar ieşi din ascunzătoarea ei.

Când George ajunse aproape de cabina căpitanului, simţi din nou mirosul acela puternic de animal de pradă. De data asta venea dintr'una din cabinele de la stânga; şi iarăşi se auzi miorlăitul dela 'nceput.

Tânărul erou se cam speriă. Să fie oare

doi tigri aici jos? se'ntrebă el. Sau poate că era unul singur, care își schimba însă culcușul?

N'avea însă niciun rost să și piardă vremea cercetând lucrul acesta. Din doi pași ajunse la cabina căpitanului, în care intră fără să stea la gânduri. Își dădu seamă îndată, că veniseră prea târziu. Sertarele mesei de scris — lipită de perete — erau deschise și pretutindeni erau împrăștiate hârtii; deci, căpitanul luase cu dânsul tot ce era mai important, înainte de a coborî în bărcile de salvare, împreună cu echipajul. Dar cel puțin numele vasului îl descoperiră imediat din unele hârtii. Era „Mary Dowsen" din Singapore, care mergea spre Brisbane. Aici în Marea Arafurei, aproape de țintă, elementele dezlănțuite ale naturii puseseră capăt călătoriei.

Farrow vru să părăsească încăperea, când George scoase o exclamație de surprindere. Pe una din hârtii citise că la încărcarea corăbiei, fuseseră luate și câteva fiare sălbatece, pentru Grădina zoologică din Brisbane. Se amintea acolo despre puiul de rinocer, câțiva cerbi și antilope, apoi... un tigru de Java și o pereche de pantere negre.

— Sfinte Dumnezeule! făcu George. Ia te uită, tată, unde am picat! Oare să fi izbutit să se elibereze toate fiarele astea.

— Nu mă bucură de fel surpriza asta, zise căpitanul. Hai să ne cărăm repede de pe epavă! Calcă încet, George, ca nu cumva să trezim fiarele.

Tatăl și fiul merseră spre ușă în vârful picioarelor. Se simțiră oarecum ușurați ză-

Unul lumina unei lămpi de buzunar la capătul gangului. Asta însemna că Bertram şi Rindow stăteau la posturile lor şi că nu se întâmplase nimic în vremea asta.

Repede, dar cu paşi înăbuşiţi, tatăl şi fiul străbătură gangul şi aproape ajunseseră la scară, când se auzi dinspre punte un sunet care le îngheţă sângele în vine. Era pufăitul întărâtat al unei pantere. Cunoşteau prea bine cu toţii sforăitul acesta, şi ştiau că cei patru camarazi de pe punte se încăieraseră cu una din fiare.

O panteră neagră nu aşteaptă mult până să dea atacul: după ce scoate pufăitul acela furios, se repede ca o săgeată prin aer.

Intr'adevăr, nu trecură nici două secunde de când se auzi pufăitul, că şi detunătura împuşcături de revolver ale camarazilor. Şi din răcnetele panterei, camarazii cari se aflau jos, îşi dădură seamă că gloanţele nimeriseră bine.

— Repede sus! strigă căpitanul către doctor şi Rindow.

Amândoi se'ntoarseră fulgerător şi urcară scara. Dar în clipa următoare izbucniră în ţipete de spaimă şi săriră înapoi; trântiră aproape jos pe George şi căpitan, îi împinseră în lături şi se lipiră şi ei de peretele gangului.

Abia făcură asta, că pantera neagră se rostogoli pe trepte, rănită de moarte şi zbătându-se cu furie.

Nici nu ajunsese pe ultima treaptă, că Farrow şi George săriră repede în lături şi se puseră la adăpost. E drept că-şi dădură seamă că fiara nu le-ar fi putut face nimic,

deoarece gloanțele camarazilor nimeriseră în plin, — totuși prevederea nu strica.

Ajungând în gang, fiara începu să se zbată în spasmurile morții, gemu înfiorător și în cele din urmă își întinse labele, obosite.

Căpitanul tocmai vroia să strige că primejdia trecuse și că se puteau duce sus, când se auzi iar un sforăit care-i făcu să se înfioare. Era pufăitul înfuriat al celeilalte fiare, tovarășa acesteia.

Cei patru camarazi știau că acum e vorba de viața lor. Fiara a doua va căuta să răzbune moartea celeilalte.

Lumina a patru lămpi de buzunar sclipi de-a lungul gangului și o umbră neagră ieși din cabina alăturată de a căpitanului.

Era un exemplar minunat de panteră neagră de Sunda. O clipă ținu doar înmărmurirea ei, apoi se aplecă, pregătindu-se de săritură.

Doctorul și Rindow nu stătură mult pe gânduri și traseră în grabă fără să țintească. In schimb, Farrow și George ochiră cu sânge rece și gloanțele lor trebue să fi nimerit mortal. Trupul panterei se prăbuși din sbor, începu să se svârcolească, apoi rămase înțepenit pentru vecie.

— Am pus mâna pe două blăni frumoase, zise căpitanul. — Cred că e mai bine să pă o mână de ajutor ca să le jupuim.

— Uiți că mai e un tigru de Java pe bord — zise căpitanul. — Cred că e mai bine să părăsim epava, ca să nu ne primejduim viața în zadar. Mai bine să putrezească pieile, oricât ar fi de frumoase și...

Căpitanul își rupse vorba brusc. Se auzise

iar un sforăit, care ascundea într'însul o primejdie. Era mârâitul unui tigru.

Tată, trebue să fie în cabina de colo! — şopti George şi îşi îndreptă lumina lămpii spre o uşă întredeschisă din dreapta gangului.

Cu respiraţia oprită, camarazii aşteptară să se ivească noul potrivnic. Dar clipele treceau fără să se întâmple nimic şi încordarea sporise la culme.

— E grozav! murmură Rindow. — De s'ar arăta odată fiara aceea, ca să scăpăm de nesiguranţa în care ne aflăm!

Zicând acestea îndreptă lumina lămpii sale dealungul gangului, dar nicăieri nu se zărea căpăţâna sau trupul vărgat al tigrului. Şi totuşi răsună iar acelaşi mârâit întărâtat, de astă dată aproape de tot, dar înăbuşit, încât nu se putea să vie dintr'o cabină cu uşa deschisă.

— A! o fi jos în cală! şopti George. — Acolo se vor fi aflând şi cuştile cerbilor şi antilopelor, din cari s'or fi hrănit până acum fiarele. Mi se pare că în cabina căpitanului am zărit un chepeng; poate putem pătrunde pe acolo în pântecele vasului.

— GEORGE UCIDE UN TIGRU

DE CE? INTREBĂ RINDOW. — Dacă e într'adevăr colo, jos, nu ne poate face nimic şi putem părăsi în linişte epava.

— Aşta n'o voiu face, domnule Rindow, zise George cu hotărîre. — Afară de faptul

că trebue să existe vreo ieşire din cală — căci şi cele două pantere au venit de acolo — n'aş vrea să las animalul să flămânzească. Or mai fi în cuşti antilope şi cerbi pe cari aş vrea să le scap de chinuri, sărmanele. Sunt doar şi ele făpturi ale lui Dumnezeu. Apoi aş mai vrea să iau cele două blăni de panteră, la care se adaugă acum aceea a tigrului.

Farrow încuviinţă punctul de vedere al fiului său. George intră în cabina căpitanului şi se 'ndreptă spre chepengul pe care-l descoperise. Aplecându-se şi punând mâna pe veriga de fier, auzi dedesubtul său mârâitul tigrului. Zise, triumfător, către camarazi:

— Eu cred că chepengul fusese deschis, aşa că panterele au scăpat din cală, apoi capacul s'a închis la loc din pricina legănărilor epavei. Rinocerul o fi fost ţinut în vreo cuşcă pe punte.

— Să ştiţi că aşa e! încuviinţă căpitanul. — Atunci nu ne va fi prea greu să răpunem tigrul. Ridică încet şi cu băgare de seamă chepengul, George, şi vom slobozi câteva gloanţe în jos, prin deschizătură.

Tânărul începu să ridice încetişor capacul cel greu. Făcea asta cu mâna stângă, căci în dreapta ţinea pregătit revolverul. Lampa de buzunar o aşezase în aşa fel lângă dânsul, încât lumina ei cădea în crăpătura care se făcea tot mai mare. Dar se vede că lumina asta îl împiedecă pe tigru să iasă de unde era.

Pufăia înfuriat, dar nu părea de fel dispus să-şi arate căpăţâna. Dimpotrivă, pe măsură ce George ridica mai mult capacul, el

se retrăgea, după cum se putea constata din mârâitul tot mai slab.

— Ce facem acum? întrebă tânărul. — Cred că nu ne rămâne altceva decât să coborîm înăuntru. Tigrul se va da înapoi când va fi orbit de lumina lămpii şi atunci îl vom putea ochi mai bine.

— Hm! e foarte primejdios — mormăi căpitanul, dar altceva nu ne rămâne de făcut. Dar lasă-l mai bine pe Petre să deschidă capacul şi tu ţine-te gata să tragi.

Cei patru marinari veniseră de pe punte, căci se temuseră că pantera neagră făcuse prăpăd. Căpitanul nu-şi luase răgazul să-i întrebe de unde venise fiara şi greşeala asta urma să se răzbune mai târziu.

Petre apucă veriga de fier a capacului şi o smuci dintr'odată în sus. Toate lămpile se'ndreptară îndată spre deschizătură, tigrul scoase iarăşi un mârâit, dar nu porni la atac, după cum se temuseră camarazii.

— N'am încotro, trebue să cobor! zise George.

Şi înainte ca cineva să-l poată împiedeca, el coborîse două trepte, se aplecă şi îndreptă lumina lămpii în cală.

Mai avu răgazul să vadă tigrul dispărând pe gangul îngust format de lăzi şi cuşti stricate. Cu băgare de seamă coborî mai jos, urmat de tatăl său, Petre şi ceilalţi camarazi.

Era un gang înfiorător! La dreapta şi la stânga se aflau cuşti stricate în cea mai mare parte, în care se vedeau rămăşiţe de antilope şi cerbi. Unele animale zăceau moarte în cuştile lor întregi. — probabil că pie-

riseră de foame şi fuseseră cruţate de celelalte fiare, care preferau pradă vie.

Mirosul răspândit de hoituri era grozav, şi camarazii trebuiră să facă sforţări disperate ca să nu le vie rău.

Printre cuşti erau iarăşi ganguri înguste care duceau spre pereţii de bord ai oalei. Situaţia lui George era nespus de primejdioasă de câte ori ajungea la un astfel de gang transversal, căci acolo putea sta la pândă vreun tigru, care să se repeadă asupră-i înainte ca el să poată ridica revolverul.

Tânărul întindea mereu braţul stâng cu lampa de buzunar şi lumina gangul transversal. Socotea că procedăm în chipul acesta, tigrul se va retrage orbit de lumină şi va scoate mârâitul acela întârâtat.

Camarazii străbătuseră aproape toată oala. In curând trebuia să se vadă unde se afla fiara.

Incă zece metri îl mai despărţeau pe George de capătul magaziei. Acolo nu se afla nicio uşă şi în tavan nicio deschizătură. Aşa dar tigrul nu era în gangul principal, — dar la dreapta mai era un gang deacurmezişul. Nu mai acolo ar mai putea fi, dacă nu cumva se ascunsese în altă parte.

De data asta tânărul fu cu mare băgare de seamă. Cuşca din colţul gangului transversal avea pereţii mărginaşi din scânduri, aşa că era nevoit să întindă iar înainte lampa-i de buzunar. Dar o presimţire îl făcu să nu ţie lampa în mână de data asta.

Se lăsă în genunchi, aşeză lampa jos şi o împinse înainte cu vreun metru. Ajunse ast-

tul în faţa gangului transversal, şi îşi răspândi lumina lămpii înăuntru. In aceeaşi clipă se auzi mârâitul speriat al tigrului, apoi laba lui grea se repezi şi, nimeri lampa care se sfărâmă în bucăţi.

George trase repede al doilea revolver. Atacul aşteptat nu se produse însă. Din potrivă, un pufăit îndepărtat dovedi că fiara se retrăsese. Căpitanul întinse imediat fiului său lampa lui de buzunar, George puse revolverul jos şi împinse lampa ca şi mai înainte. Dar de astă dată tigrul nu-şi mai trădă prezenţa, şi când George întinse capul cu băgare de seamă, nu mai putu zări dihania.

Luă lampa în mână, se ridică şi lumină în gangul transversal. Câteva clipe rămase cu totul nedumerit, căci nu-şi putea da seamă unde dispăruse tigrul. Deodată zări un loc întunecos la capătul gangului, pe partea stângă. Acolo nu era nicio cuşcă şi fiara trebuia să se fi ascuns în firida aceea.

Acum era însă foarte primejdios să tragă. Dacă se apropia de ascunzătoare, tigrul întărâtat va da buzna, şi era îndoielnic dacă George va putea ţinti bine în împrejurările acestea.

— Sunt de părere să părăsim cala, zise căpitanul. — Haide, George!

Dar tânărul cercetase în jurul său în vremea asta şi descoperise un băţ lung de bambu. Legă lampa de buzunar de capătul băţului, în aşa fel ca lumina să cadă într'o parte, apoi împinse încetişor înainte „inventia".

— Minunat! zise căpitanul. — Acum cred că va ieşi la iveală, când îl va izbi lumina. Şi

ne va fi uşor să-l răpunem, înainte de a avea răgazul să ajungă până la noi.

Lampa se afla acum în faţa deschizăturii întunecoase în care toţi camarazii presupuneau că se află tigrul. Nimeni nu se clinti însă, nici chiar atunci când George, nerăbdător, legănă lumina încoace şi 'ncolo.

— Ciudat, foarte ciudat.. murmură Rindow, care stătea îndărătul căpitanului. — Unde Dumnezeu să se fi pitit fiara? Sunt şi eu de părere că e mai bine să ne retragem. De ce să ne primejduim fără rost viaţa? Dacă lui George îi e milă de animal, putem lăsa deschis chepengul care dă în cală. In felul acesta tigrul va ieşi afară, va sări peste bord şi va înota spre uscat.

— Aşa spun şi eu, zise căpitanul. — Să mergem, George!

Dar tânărul pornise înainte şi strigă îndărăt peste umăr:

— Nu, nu, trebue să ne încredinţăm unde se află fiara, altminteri ne putem trezi cu ea în spinare când ne-om întoarce. Poate că în ungherul acela din fund e vreo ieşire, — altfel nu-mi pot explica.

— Tot ce se poate — încuviinţă Farrow. — Dar fii cu băgare de seamă, George!

Tânărul merse înainte, ţinând băţul de bambu în aşa fel încât lumina să cadă în deschizătura întunecoasă. Dacă tigrul s'ar mai fi aflat acolo, ar fi trebuit să dea de veste printr'un mârâit.

In cele din urmă George putu privi pe după colţ şi văzu o uşiţă deschisă, de unde pornea în sus o scară dreaptă. Acum enigma

era lămurită, dar situaţia camarazilor nu se îmbunătăţise de loc prin asta. Dimpotrivă; acum chiar că nu ştiau unde se află primejdiosul duşman.

— George, mergi înainte! zise căpitanul după o scurtă chibzuinţă. — Trebue să ne luăm după el, altminteri cine ştie ce surpriză neplăcută ne mai pregăteşte.

Cu multă băgare de seamă George urcă scara. In praful gros de pe trepte văzu lămurit întipăriturile labelor tigrului, şi după mărimea lor recunoscu că e vorba de un exemplar uriaş.

Scara ducea într'o cabină a punţii de mijloc, care se afla în imediata apropiere a scării spre puntea principală. George crezu la început că tigrul fugise pe acolo, dar uşa spre gang a micii încăperi era închisă. Apoi mai văzu că nu era o cabină de dormit, ci una care servea pentru păstrarea uneltelor de tot soiul, iar scăriţa îngustă care ducea în sus din cală, pornea mai departe spre punte, fiind aşezată foarte strâmb.

Afară de urmele tigrului se mai vedeau şi întipăriturile de panteră neagră. Acum îşi lămuri George pe ce drum ajunsese pe punte pantera neagă şi se grăbi să-l întrebe pe Uriaş:

— Unde v'a atacat pe covertă pantera neagră?

— A venit din cabina de la cârmă, a cărei uşă era deschisă.

— Ah! atunci ar fi trebuit să lăsăm o santinelă sus! zise căpitanul. — Ne-am luat toţi după tigru şi în vremea asta el s'a urcat

frumuşel pe punte. Când ne vom duce acum sus, situaţia va fi foarte primejdioasă pentru noi.

— O vom scoate noi la capăt, zise George, plin de încredere. — Sus, la lumina zilei, lucrul nu-mi apare atât de primejdios ca aici jos, în duhoare şi întunerec.

Se apropiă de scăriţă şi privind în sus zise:

— Aha, văd lumina ziloi. Aşa dar, pot stinge lampa.

O dădu înapoi tatălui său şi-şi scoase al doilea revolver, apoi urcă încet scara. Aceasta sfârşea în cabina de cârmă, pe care însă tigrul o şi părăsise prin uşa deschisă.

George privi afară cu băgare de seamă. Căpitanul avusese dreptate, căci erau multe unghere pe punte, unde tigrul s'ar fi putut pitula, pentru ca apoi să se repeadă cu iuţeala fulgerului, dacă cineva s'ar fi apropiat.

Deodată, însă, George auzi un sgomot ciudat, un pufăit mulţumit de data asta, şi atunci ştiu el că tigrul — care trebuia să fi fost flămând — dăduse peste hoitul rinocerului şi se ospătase dintr'însul.

Tânărul făcu un semn tovarăşilor săi, apoi se strecură afară din cabina de la cârmă. Când privi după colţ, zări partea dindărăt a trupului tigrului, care era atât de ocupat cu ospăţul său, încât uitase cu totul de duşmanii lui omeneşti.

Ca să-l împuşte din spate n'ar fi avut niciun rost, căci nu l-ar fi rănit de moarte. George trebuia, deci să ocolească în aşa fel

Firește că în vremea asta fiara şi-ar fi putut schimba poziția, de aceea zise în şoaptă tatălui său:

— Câțiva camarazi trebue să rămână aici, iar noi ceilalți vom încerca să tragem în ei din față. Deocamdată e ocupat cu mâncarea, astfel că nu vom întâmpina greutăți prea mari.

Petre, Kard, doctorul şi un marinar urmau să rămână pe loc, ca să-l observe pe tigru din spre partea asta. George se furişă repede în jurul cabinei de la cârmă, apoi se'ndreptă spre coş, dar se ținu la oarecare depărtare, căci știa că tigrul, după întâia împuşcătură, se va năpusti asupra potrivnicului său.

Trecu pe la vreo opt metri de coşul corăbiei şi auzi lămurit cum tigrul spărgea între fălci oasele şi rupea carnea ce mai rămăsese pe hoit. Sgomotul acesta îi îngădui lui George să se apropie atât de mult de fiară, încât în cele din urmă putu zări scheletul rinocerului. Din tigru nu văzu acum decât o parte din spate şi coada.

Fiara înfometată îşi vârîse nasul în prada sa. George îşi spuse că trebue s'o îndemne să-şi ridice capul. Căută în juru-i un obiect de azvârlit, dar nu găsi. Atunci îi veni gândul să lovească cu piciorul pe scândurile punții. Aşa şi făcu şi, în aceeaşi clipă, fiara îşi ridică repede căpățâna.

Avea o înfățişare înfiorătoare, aşa cum era mânjit de resturile ospățului. George nu se înspăimântă însă şi ridicând amândouă revolverele, trase.

Trupul vărgat al fiarei făcu o săritură spre neașteptatul său dușman, dar la doi metri de acesta se prăbuși pe scândurile punții. Se zvârcoli de câteva ori apoi se întinse cât era de lung și rămase nemișcat.

IV. — TAINA INSULEI

BRAVO BAIATULE! strigă căpitanul. — Astea au fost împușcături, nu glumă. Acum ia să ne grăbim cu jupuitul piellor! Mă bucur și eu că am venit pe bordul acestei epave, căci am trăit o aventură frumoasă și ne-am ales și cu trofee.

Trecu un ceas până jupuiră blănurile pe care le aruncară apoi în bărcile lor și coborîră și ei în grabă, căci în ultima jumătate de ceas se stârnise un vânt puternic, care mâna epava în chip amenințător.

Brun și Hagon, cari stăteau în turn, răsuflară ușurați când îi văzură pe camarazi. Auziseră împușcăturile și își dădură seamă că se petrecuse ceva deosebit. Blănurile minunate fură admirate de toți, apoi le transportară în cabina doctorului, care voia să le prepare, cum trebue pentru tăbăcit.

Căpitanul tocmai se pregătea să dea comanda de plecare, când George, care rămăsese în turn lângă el, strigă:

— Tată, de pe insula de colo se înalță o trâmbă de fum. Trebue să fie oameni pe ea, poate marinari din echipajul corăbiei. N'ar fi bine să vedem cine e acolo!

— Hm... prea plăcut nu-mi este să fac as-

— răspunse Farrow. — Ar însemna să pierdem vremea în zadar şi să dăm iar de vreo primejdie nouă. Dacă ar fi naufragiaţii, ar fi trebuit s'audă împuşcăturile şi ar fi venit repede la ţărm.

— Sahib căpitan — zise deodată Doga Shing — fratele meu trebue să fie pe aproape. Simt bine asta. Aş îndrăzni să vă rog să debarcăm.

— Lucrul ar putea deveni foarte primejdios în cazul acesta — răspunse Farrow — căci e de presupus că am găsit ascunzătoarea vasului misterios. Eu aş propune să aşteptăm până se va întuneca. Pe partea asta nici n'am putea debarca acum căci marea e agitată; ar însemna să încercăm pe coasta răsăriteană.

— Peste două ceasuri se înoptează, zise George. — In vremea asta am putea ocoli insula pe sub apă. Nu e exclus să se afle pe altă parte un port bun în care să putem intra.

— Asta putem încerca — încuviinţă Farrow. — Dar ne vom ţine la depărtare, ca să nu ne primejduim din pricina vreunui banc de stânci.

Submarinul porni îndărăt, la vreo câteva sute de metri făcu un viraj spre Sud, şi afundându-se repede înaintă paralel cu coasta. Căpitanul observă insula cu atenţiune, dar nicăieri nu putu descoperi un golf, până ajunse în cele din urmă, în faţa coastei de răsărit. Un loc al vegetaţiei bogate, care se întindea până la mare, i se păru suspect. Pe alocuri frunzişul avea altă culoare şi îşi aduse aminte

că la asemenea insule descoperise el golfuri mari, a căror intrare era ascunsă de crengi ce atârnau în jos.

Căpitanul opri vasul şi lăsă pe George, Rindow şi Brun să privească prin periscop. Cerându-le apoi părerea, toţi trei încuviinţară că trebue să fie vorba de un golf mascat.

— Firește că acum nu putem întreprinde nimic — zise căpitanul — căci cu siguranţă va fi stând un om de pază. Să mai ocolim odată insula, poate mai descoperim ceva pe coasta de Nord. Apoi ne vom opri aici, până se va întuneca. Firește că vom pleca într'acolo cu bărci de aluminiu, căci n'aş vrea să expun „Dox"-ul primejdiei de a fi distrus printr'o mină.

Intr'un ceas insula fu ocolită în întregime, dar nu descoperiră nimic suspect. Numai epava corăbiei — pe coasta de Apus — fusese distrusă cu totul de valuri între timp.

Pe coasta de răsărit Farrow, se aşeză la pândă în faţa golfului mascat. In curând se lăsă întunerecul şi tancurile de balast fură golite. Câţiva marinari aduseră iar pe punte două bărci, care urmau să fie ocupate de aceleaşi persoane ca înainte, cu prilejul vizitării epavei. De data asta fu luat şi Doga, care se urcă în barca lui Farrow, căci ea pleca întâi.

Petre cu priceperea lui la vâslit, aduse curând barca la locul care li se păruse tuturor atât de suspect. Şi când George desfăcu cu băgare de seamă frunzişul tufei apropiate, văzu înaintea sa un golf larg, care sclipea în lumina lunii.

Aşteptară până se apropiă a doua barcă, vaslită de Kard, apoi amândouă cotiră ceva mai spre sud şi se opriră sub un palmier gros, care se afla pe ţărm.

George cercetă locul cu lampa de buzunar, înainte de a coborî pe uscat. Merse apoi înainte şi la lumina lămpii zări o potecă destul de largă şi bine bătătorită, ceea ce însemna că era folosită adesea.

Spuse tatălui său, care venea în urmă, descoperirea pe care o făcuse şi în curând toţi nouă camarazi se aflau pe potecă. Bărcile fuseseră priponite de mal.

— Să vezi, căpitane — zise doctorul, în şoaptă— că am descoperit aici ascunzătoarea vreunei bande căreia îi aparţine „vaporul celor pierduţi". Sunt curios să văd ce vom găsi.

George se aşezase, ca de obiceiu, în fruntea micului convoiu. Aventura aceasta era pe gustul său. Ce putea fi mai frumos decât să umbli după descoperirea unei taine, într'o pădure necunoscută, în bezna nopţii?

Căpitanul păşea iarăşi în urma lui, apoi venea Doga Shing şi doctorul. In coadă era Petre.

Numai din când în când cuteza George să aprindă lampa de buzunar, altminteri dibuia drumul cu mâinile. Nici nu băgă de seamă că de câte ori făcea lumină mergea ceva mai repede, în vreme ce camarazii săi îl urmau pe dibuite.

Astfel se întâmplă că le-o luă cu mult înainte, fără ca să bage de seamă ceilalţi. Poteca făcu deodată o cotitură, George o luă cu bă-

gare de seamă pe după colţ, apoi i se păru că pământul îi fuge de sub picioare şi îndărătul său auzi un foşnet de frunziş.

Se'ntoarse repede şi vru s'o ia înapoi, dar se izbi de o tufă care se ivise deodată în mijlocul potecii. In primul moment nu ştia ce să creadă. Erau doar câteva clipe de când trecuse pe aici, fără nicio piedecă, şi acum poteca era închisă de o tufă ţepoasă.

Se cam speriă tânărul nostru erou, dar se sili din toate puterile să gândească limpede. Şi atunci îşi aduse aminte că pământul îi fugise parcă de sub picioare cu câteva clipe înainte.

De sigur că pusese în mişcare vreo instalaţie care închidea poteca prin tufa aceea ivită atât de misterios. Nu putea să ghicească scopul acestui lucru, ştia numai că acum era despărţit de tovarăşii săi.

Trebuia să'ncerce neapărat să înlăture piedeca. Se aplecă şi cuprinse crengile groase ale tufei, vrând să le apese în jos. In aceeaşi clipă se iviră lumini puternice pe cealaltă potecă, apoi urmă o larmă de luptă înverşunată. Inainte să poată lua vreo hotărîre, George auzi un glas triumfător, rostind în englezeşte:

— Am pus mâna pe străini. Acum poate că „El" ne va da drumul, când va veni în noaptea asta, cum era vorba. I-am făcut un mare serviciu.

— Gould — zise alt glas — n'ar fi fost mai bine să fi încercat să fugim cu ajutorul stră-

n-am fi fost la adăpost de el — zise cel dintâi — Şi pedeapsa ce ne-ar fi dat-o ar fi fost grozavă. Ascultă-mă pe mine, e mai bine să-i ducem în lagăr.

— Gould, pe cealaltă potecă trebue să mai fie cineva, care a pus în funcţiune căpcana. N'avea cum să se fi întors.

— Mai întâi să-i ducem la loc sigur pe ăştia de aici, apoi vom vedea ce e cu celălalt, răspunse Gould. — Pot fi chiar mai mulţi, cari au trecut înainte ca tufa să se ridice şi să se audă la noi clopotul de alarmă. Dar nu ne pot scăpa dumnealor, căci dacă pornesc mai departe dau în mlaştina crocodililor.

— Şi pe de lături?

— Totul e închis cu sârmă ghimpată. „El" a făcut treaba de minune. Aş vrea să ştiu însă cum au găsit străinii poteca pe întunerec.

Pe potecă trebue să fi fost un număr mare de oameni, după cum auzi George din nenumăratele şoşoteli. Camarazii săi erau târîţi, aşa dar, în lagăr, în vreme ce dânsul se afla într'o căpcană, de unde se părea că nu există scăpare.

Acest misterios „El", de care vorbiseră ceilalţi cu atâta frică părea să fie un om genial, dacă izbutise să pună aici căpcana asta drăcească.

George începu să chibzuiască cu înfrigurare cum s'ar putea libera. Fără să vrea, îşi vârî braţele mai adânc în tufă şi în cele din urmă dădu de sârma ghimpată cu care erau împletite crengile. Tufa părea să fie adâncă de vreun metru şi jumătate, iar sârma ghim-

pată se afla la vreun metru depărtare de curajosul tânăr. Atunci îi veni o idee bună.

Dacă misterioşii indivizi — cari erau şi ei prizonieri, după cum singuri mărturisiseră — vor vrea să-l scoată de pe potecă, trebuiau să deschidă tufa ca o uşă. Şi dacă se strecura acum în tufă, cât putea mai adânc şi se ţinea acolo strâns, atunci aluneca şi el odată cu „uşa".

Se puse imediat pe lucru. La 'nceput vru să se strecoare printre crengile ţepoase, dar îşi dădu seama că îi va veni greu să se libereze apoi. De aceea tăie cu cuţitul o gaură mare în tufă şi se vârî într'însa, punând la loc crenguţele, ca să nu se bage de seamă şmecheria.

Aşteptă cu încordare întoarcerea misterioşilor indivizi; într'un târziu auzi glasuri apropiându-se şi printre crengi zări lumini de făclii. Glasul răguşit al lui Gould răsună iar:

—Aşa, camarazi, acum să-i aducem şi pe ceilalţi. Luaţi aminte: cu cât prindem mai mulţi, cu atât mai curând ne liberează „El". Şi ştiţi prea bine că numai el ne poate reda libertatea. Gaston, deschide poteca!

George nu mai avu timp să se mire de nimic, căci fu învârtit odată cu tufa, aşa cum presupusese el că se va întâmpla.

Trecură câteva clipe de groază pentru George. Oamenii păşiră pe poteca lăturalnică, ce ducea la ţărm. Vor descoperi ei oare acum gaura ce şi-o tăiase el în tufă? Pusese el bine la loc, pe întunerec, crenguţele pe care le tăiase?

Cu o smucitură tufa se opri în loc. Geor-

ge privi printre crengi şi văzu opt bărbaţi înaintând pe poteca lăturalnică. Acum însă tufa nu se mai mişca de loc, căpcana fusese îndepărtată.

Fără să stea la gânduri, George ieşi de acolo îndată ce ultimul bărbat dispăruse. Acum se folosi de lampa lui de buzunar, acoperindu-i însă lumina cu degetele răsfirate. Potrivi în aşa fel rămurelele tăiate în gaura ce o făcuse, încât nu s'ar mai fi putut cunoaşte nimic; apoi făcu vreo câţiva paşi pe poteca ce ducea înapoi spre coastă şi se furişă într'o tufă deasă unde nu-l putea vedea nimeni de afară.

Se scurse cam vreo jumătate de ceas, pe urmă îi auzi pe cei de adineaurea întorcându-se. Ca să poată învârti înapoi tufa, ei înaintară atât de mult pe potecă încât cel din urmă rămase aproape de tot de George.

— Aş dori să ştiu cum Dumnezeu au făcut! zise Gould. — Poate că cel dintâi a sărit repede înapoi când s'a mişcat tufa. Altminteri nu e cu putinţă. Dar las'că tot avem în mână opt din ei, şi asta e destul. Numai de-ar veni mai curând „El", şi, cred că va fi mulţumit de noi.

George presupuse că oamenii vor închide din nou poteca cu tufa, după ce vor trece de căpcana asta afurisită. Cum va ajunge el apoi în lagăr, la tovarăşii săi, nu ştia, — dar aici nu era timp de stat mult la gânduri. Trebuia să se furişeze atât de aproape încât să poată vedea cum funcţionează tufa căpcană.

Îşi părăsi ascunzătoarea cât putu mai încet şi ajunse la doi paşi numai de ultimul individ,

care, din fericire, nu avea făclie. Acum se 34
puseră în mişcare, mergând drept înainte; aşa dar tufa fusese iar învârtită.

George nu rămase mult în urmă, se lipi însă de tufele de pe margine şi se ţinea aplecat. In felul acesta putea nădăjdui să nu fie descoperit în lumina slabă a torţelor. In cele din urmă omul dinaintea sa trecu prin spărtură şi George se ghemui la pământ cât putu. Văzu pe unul din ei care stătea lângă un palmier gros, trăgând de o liană ce atârna în jos şi tufa se învârti.

Când luminile făcliilor dispărură, George se furişă mai departe. Ajunse la tufa-căpcană şi aprinse lampa de buzunar. Pe partea aceasta trebuia să fie deasemenea o instalaţie pentru deschiderea căpcanei.

Era aici un palmier, de care atârna în jos tot o liană. George puse mâna pe ea şi trase cu băgare de seamă. Simţi cum liana ceda, apoi văzu cu bucurie că tufa se învârteşte. Se furişă repede în deschizătură şi când ajunse de partea cealaltă de liana care se afla acolo, deschizătura se închise imediat în urma lui.

Tânărul se afla iar pe o potecă bine întreţinută, care ducea drept înainte.

V. — «EL»

DUPĂ ce merse câteva minute pe poteca aceasta, George văzu deasupra tufelor lumini roşietice de foc şi auzi râsete. Se apropia, deci, de lagărul cu pricina.

Izbuti să ajungă până aproape de el şi văzu un teren întins, de jur-împrejur cu colibe:

La un foc mare stăteau doisprezece bărbaţi cu îmbrăcămintea zdrenţuită, cu bărbi încâlcite şi părul ciufulit. După cum îşi dădu lesne seamă George, ei făceau parte din popoare diferite, dar vorbeau cu toţii englezeşte.

Nu departe de foc zăceau, legaţi, camarazii săi, şi când tânărul se obişnui cu întunerecul dindărătul lor, recunoscu o făptură în veştminte albe. Acesta trebuia să fie Indianul, care fusese pus să păzească pe nouii prizonieri.

Deşi lucrul părea aproape cu neputinţă, George hotărî să se furişeze până la tovarăşii săi, ca să-i elibereze. Dela marginea desişului unde se afla el mai erau cel mult zece metri până la foc. Era deci o mare îndrăzneală să pornească într'acolo, dar n'avea încotro.

George se târî cu băgare de seamă pe brânci, cu privirea mereu aţintită spre focul de lagăr.

In cele din urmă izbuti să treacă de acesta şi ajungând aproape de cea dintâi colibă văzu că aceasta n'avea nciun fel de fereastră. Asta însemna că era folosită drept magazie şi George îşi zise atunci că omul acela misterios, pe care prizonierii îl numeau „El", era probabil un pirat sau contrabandist de mâna întâia.

Stând aproape de prima colibă, tânărul simţi un miros ciudat, care în primele clipe îi făcu impresia că ar ascunde o primejdie; dar apoi îşi spuse că mirosul era răspândit de trunchiurile de copaci din care era construită coliba.

Acum i se păru că aude un sgomot slab dinăuntru. Se apropiă de uşă şi-şi lipi urechea de ea. Deodată tresări speriat, căci auzi zgâriându-se lemnul, şi atât de tare încât se uită repede la foc, ca să vadă de nu cumva auzise şi altcineva.

Din fericire, însă, Gould şi însoţitorii săi erau atât de adânciţi în vorbă, încât nu auziseră sgomotul. Atunci George îşi lipi gura de crăpătura dintre două trunchiuri şi şopti:

— Tăcere, am venit să vă dau ajutor, voiu deschide uşa. Câţi oameni se află înăuntru?

Nu primi însă niciun răspuns, ci auzi doar un sunet pe care nu şi-l putu lămuri. Deodată, însă, îl cuprinse o bănuială grozavă. Nu era oare de presupus că Gould îi torturase şi le luase graiul bieţilor prizonieri, pe cari îi închisese în coliba asta, din pricină că încercaseră să fugă?

O furie grozavă îl cuprinse pe George la gândul acesta şi, plin de milă, şopti iarăşi prin crăpătura dintre bârne:

— Fiţi liniştiţi, vă voiu ajuta. O vom scoate noi la capăt cu omul acela care v'a luat prizonieri. Ca să vă daţi seamă însă că nu e vorba de vreo cursă pe care vreau să v'o întind, aflaţi că eu sunt fiul căpitanului Farrow. De sigur că sunteţi marinari, astfel că veţi fi auzit de numele acesta.

Aşteptă iar un răspuns, dar nu auzi decât acelaşi sunet nearticulat ca şi întâia oară, care părea un căscat, pe urmă alte sgârieturi.

— Da, da, mă grăbesc, dar trebue să fiu prevăzător, şopti George. Aveţi răbdare încă puţin timp!

După ce mai aruncă o privire cercetătoare spre foc, tânărul se ridică încet în picioare. La o mică înălțime de la pământ descoperi un zăvor, pe care-l trase cu băgare de seamă. După ce făcu treaba asta, se lăsă iarăși la pământ, căci privind din nou spre foc văzu că Gould se ridicase și se îndrepta spre camarazii „Dox"-ului. George se lipi cât putu de bârnele colibei, căci acum era mare primejdie să fie descoperit.

Gould — un munte de om — cercetă cu atențiune legăturile prizonierilor, apoi privi câteva clipe spre coliba lângă care se pitulase George.

Tânărul duse mâna la revolver. Dacă nu se putea altfel, îl va scoate pe Gould din luptă, fără să-l rănească grav. Și până să se poată desmetici oamenii de lângă foc, el va trebui să se repeadă la camarazii săi și să-i libereze cu iuțeala fulgerului.

Gould păru însă că se răzgândise, căci înălță din umeri, făcu o mișcare disprețuitoare spre colibă și se'ndreptă iarăși spre foc.

— Totul e în regulă, băieții îi auzi George glasul. Legăturile țin bine, și cât privește pe prizonierii din coliba de colo, nici nu mă sinchisesc. Afară nu pot ieși!

George răsuflă ușurat. Trecuse și primejdia aceasta. Pe de altă parte, aflase că erau într'adevăr prizonieri în coliba fără ferestre.

Se ridică iarăși încet de tot, cu ochii țintă la foc, unde Gould se așezase din nou și vorbea cu ceilalți. Acum tânărul dădu de al doilea zăvor, care se afla ceva mai sus. Cu multă sforțare îl trase și pe acesta. Ușa nu

avea însă nicio clanţă sau broască, în schimb se lăsa împinsă în afară, după cum constată George.

Repede dar cu băgare de seamă se lăsă iar la pământ şi se întinse pe burtă, apoi întredeschise uşa şi şopti:

— Acum uşa e deschisă, dar rămâneţi înăuntru până vine „El". Aţi putea strica totul dacă vă grăbiţi. Aşa dar, rămâneţi liniştiţi! Aţi priceput?

Deodată simţi că uşa e apăsată dinăuntru. Încercă s'o reţie şi şopti iar:

— Pentru Dumnezeu, rămâneţi pe loc! Vreţi să stricaţi totul?

Dar apăsarea devenind din ce în ce mai puternică, George nu i se mai putu împotrivi.

Şi în aceeaşi clipă simţi şi mai puternic mirosul acela ciudat care-i atrăsese luarea-aminte când se apropiase de colibă. Îl cuprinse o frică grozavă, căci mirosul acesta era de tigru şi-l cunoştea el foarte bine. Ce făcuse?

Şi din nou auzi sunetul acela, care-l făcuse la 'nceput să-şi închipuie că presupuşii prizonieri ar fi muţi. Acum însă îşi dădu seamă lămurit ce era: mârâitul înfundat al unui tigru.

Se'ntinse repede la pământ şi rămase complect nemişcat. Cu capul şi umerii stătea deadreptul sub pragul colibei şi dacă se aflau într'adevăr fiare înăuntru, atunci trebuiau să treacă peste el. Pentru cazul acesta era bine dacă se prefăcea mort.

Faţa şi-o întorsese însă în aşa fel încât să poată privi pe sub gene pragul colibei. Deodată uşa se deschise cu putere şi se izbi de

perele. George auzi câteva țipete de groază din spre foc, apoi pe Gould răcnind:

— Dumnezeule mare, au scăpat panterele negre!

Tânărul înlemni de spaimă, căci acum văzu deasupra sa — luminate slab de lumina focului — capetele a două pantere negre, cele mai primejdioase și setoase de sânge din neamul felinelor.

Din fericire, ele nu-l observară, căci nu făcea nicio mișcare. Priveau țintă spre foc, unde agitația devenea tot mai mare, apoi trecură peste George și urlând fioros se 'ndreptară spre Gould și tovarășii săi.

George văzu acum că țicălosul avea un curaj și sânge rece de necrezut. Smulse din foc o creangă aprinsă și sări în întâmpinarea celor două fiare, strigând oamenilor săi:

— Luați și voi câte o creangă aprinsă și așezați-vă în semicerc, ca să putem alunga înapoi fiarele! Repede, nu stați la gându i, căci nu trebue să dispară în pădure. Altminteri, gândiți-vă ce ne va face „El"!

Aceste din urmă vorbe — îi readuseră în fire și pe ceilalți, cari până atunci stătuseră înlemniți de groază. Săriră în picioare și smulseră și ei crăci aprinse din foc. Se așezară la repezeală un semicerc și agitând făcliile improvizate porniră înaintea panterelor.

Cele două fiare se opriseră când Gould se repezise la ele. Întoarseră capetele uriașe pe când oamenii se apropiară de ele din lături. Răcneau amenințător, dar George, care cunoștea obiceiurile acestor feline, știa că deveniseră foarte neliniștite.

Se vor retrage, deci, din faţa torţelor şi vor intra înapoi în colibă. La gândul acesta tânărul răsuflă uşurat, dar apoi îl cuprinse o spaimă nebună, spunându-şi că Gould şi ceilalţi indivizi vor închide uşa, cu care prilej îl vor descoperi şi pe el. 40

Unde să fugă? Dacă s'ar târî dealungul colibei, nu numai oamenii l-ar descoperi, ci şi cele două fiare. Cu siguranţă că se vor năpusti asupra lui, înainte de a se retrage în colibă.

Trebuia să ia repede o hotărîre, căci fiecare clipă îl putea pierde. Acum nu mai era vorba de libertate, ci chiar de viaţa lui.

Fără să stea prea mult în cumpănă, George recurse la singurul mijloc de salvare, cu toate că era din cale afară de primejdios. Cu mişcări de şarpe se furişă în coliba care servea de cuşcă panterelor.

Indată ce fu înăuntrul acesteia se ridică în picioare şi dibui drumul până în mijlocul ei. Găsi în curând un stâlp susţinător şi începu să se caţăre pe el. Prin uşa deschisă pătrundea lumina făcliilor lui Gould şi tovarăşilor săi, cari se apropiau mereu, împingând panterele îndărăt.

George văzu din ce în ce mai lămurit interiorul colibei şi văzu cu mulţumire că la vreo patru metri de pământ erau nişte căpriori cari sprijineau acoperişul. Găsi un punct de sprijin, dar în acelaşi timp căpriorii aceştia ar fi putut înlesni panterelor să-l ajungă dintr'o săritură. S'ar fi putut apăra însă cu pumnalul, căci hainele erau subţiri şi fiarelor le-ar fi venit greu să se ţie de ele.

Cu cât ajungea mai sus, cu atât se făcea mai întunerec în jurul lui. Reuşi să ajungă la căpriori şi începu să se cațere spre acoperiş. Privind în jos spre uşă, se simţi străbătut de un fior de spaimă, căci tocmai atunci trecuseră pragul cele două fiare, iar în clipa următoare uşa fu trântită cu putere şi zăvoarele trase.

— Să ştiţi — se auzi glasul lui Gould de afară — că lucrul ar fi putut lua un sfârşit cam neplăcut. Acum aş vrea să ştiu cine a tras zăvoarele. Oare să mai fi fost totuşi un străin pe aici, care nu ştiuse că în colibă se aflau primejdioasele fiare? Ia să cercetăm la lumina făcliilor printre şoproane!

George era mulţumit acum că alesese acest mijloc de scăpare, căci dacă rămânea afară, cu siguranţă că Gould şi oamenii săi ar fi dat peste el. Auzi cum ei se împrăştiau care încotro şi atunci începu să se cațere din nou.

In clipa următoare răsună dedesubtul lui un pufăit furios, apoi o izbitură puternică de pe urma căreia se cutremură stâlpul susţinător. George auzi sgârieturi repezi pe lemnul neted şi rotund, apoi căderea unui trup greu.

Aşa dar panterele îl descoperiseră şi încercau să aducă jos prada. Asta îl făcuse pe tânăr să se salte repede mai sus şi se izbi cu capul de tavan. Mai sus nu se putea, dar cu prilejul izbiturii înţelese cu mulţumire că pentru acoperiş fuseseră folosite scânduri subţiri.

Işi scoase îndată pumnalul şi începu să taie scândurile. Asta nu putea fi prea greu, şi odată sus pe acoperiş, era la adăpost de pan-

torele negre şi-l putea ţine sub observaţie şi pe Gould.

Se auziră pârâituri din nou dedesubtul lui, de data asta foarte aproape. Unul din fiare părea să-şi fi înfipt ghearele în lemn numai la câţiva centimetri sub dânsul. George trase repede picioarele mai sus şi începu să-i dea zor cu lucrul.

Alunecând iarăşi, pantera scoase un răget înfiorător. Asta îi dădu prilej lui George să facă vreo câteva tăieturi mai repezi, fără să se teamă că Gould sau oamenii săi ar putea auzi sgomotul.

Gould era totuşi aproape, căci când răgetul fiarei încetă, zise râzând:

— Aha, s'au înfuriat văzându-se iar în cuşcă! Haideţi înapoi, băieţi, căci aici nu se vede nimic. Cine ştie care din voi, din nebăgare de seamă sau prostie, a lăsat zăvoarele retrase.

George râse în sinea lui şi începu să taie şi mai vârtos ca până atunci. În cele din urmă izbuti să facă un pătrat în scândurile ce formau acoperişul şi împingându-l încetişor afară văzu cerul deasupra lui.

Se strecură repede prin deschizătură şi ajungând pe acoperiş se întinse pe pântece. Se târî pe urmă până ajunse la marginea ei şi privind în jos văzu focul, în jurul căruia se aşezaseră iar Gould cu ai săi.

In vreme ce jos în colibă cele două pantere făceau un sgomot asurzitor, George îşi dădu drumul pe partea cealaltă a acoperişului şi când ajunse la capăt, sări jos. Căzu pe pământ moale, astfel că nu făcu sgomot. —

Ne târî larăşi spre locul unde stătuse înfăşurat, rămase cu ochii aţintiţi spre foc şi îşi urmă drumul cât putu mai încet. Voia acum să i liberezo cât mai curând pe camarazi şi gândul acesta îi dădea puteri noui. Se săturase până'n gât de aventura cu panterele, şi nu mai dorea altele.

Oare Gould se va arăta tot atât de viteaz şi cutezător când prizonierii eliberaţi vor sări în sus deodată şi vor ataca pe misteriosul stăpânitor al insuiei?

Asta se va vedea, — în primul rând era vorba de liberarea camarazilor.

Cu băgare de seamă tânărul erou se târî dealungul colibelor, până ce ajunse în dreptul camarazilor. Cei dela foc stăteau de vorbă şi păreau atât de cufundaţi în discuţia lor, încât nici nu se sinchiseau de prizonieri.

George merse mai departe. Făptura îmbrăcată în alb stătea liniştită şi nemişcată, şi când tânărul ajunse numai la cinci metri, văzu că era într'adevăr un Indian şi se miră că nu-i liberase încă pe camarazi. Deodată, însă, auzi o şoaptă:

— Sahîb George!

Era Doga Shing. Stătea aproape de tot de fratele său şi când tânărul se târî repede spre el, îl auzi şoptind mai departe:

— Fratele meu a făgăduit să nu-i elibereze pe prizonieri şi îşi ţine cuvântul, deşi mă aflu şi eu printre ei. Ştiam însă că voi veni d-ta. Liberează-ne repede, căci avem cu toţii arme şi-i putem întâmpina cum se cuvine pe omul acela misterios care îi ţine în puterea lui pe prizonieri.

George își trecu repede cuțitul peste funiile cu care erau legați camarazii săi. Toți rămaseră însă nemișcați pe loc și chiar el, George, se întinse alături de tatăl său, doctor și Doga.

— George, iar ai făcut o treabă bună! șopti căpitanul, mulțumit. Era o căpcană drăcească aceea care ți-au pus-o colo pe potecă. Mai târziu ne vei istorisi cum ai isbutit să scapi. Să nu ne clintim până o veni „El". Dela prizonieri am aflat că cei mai mulți din echipajul corăbiei sale sunt tot captivi. Așa dar vom avea de furcă numai cu „El" și cu garda lui personală, adică șase Malaiezi și tot atâția Chinezi, adevărați diavoli cu chip de om. Va trebui să fim fără cruțare, altminteri suntem noi-înșine pierduți.

— Numai de nu s'ar amesteca domnul Brun al nostru, când va vedea corabia, răspunse George, îngrijorat. Asta ar putea să strice toată treaba.

— Lasă că știe Brun cum să procedeze, răspunse căpitanul. Ne putem încrede într'însul. Principalul e să-l vedem odată venind pe individul acela misterios, căci am început să-mi cam pierd răbdarea.

Dar vremea trecea și nimeni nu se arăta. George tocmai se gândea dacă n'ar fi mai bine să plece cu toții, când se auzi deodată un sunet ciudat din spre marginea desișului.

Imediat glasurile celor din jurul focului amuțiră și oamenii săriră în picioare, după cum fac copiii la școală când intră profesorul în clasă.

Acest misterios „El" trebuia să-i ție bine

în frâu, căci unii prizonieri, printre cari şi Gould, erau adevăraţi uriaşi.

— Ce însemnează asta? se auzi un glas aspru, metalic. De ce nu v'aţi culcat încă?

— Stăpâne — se grăbi să răspundă Gould — am prins nişte străini cari au venit pe insulă pe întunerec. Au căzut în cursa întinsă pe potecă. Sunt opt bărbaţi, stăpâne.

In lumina focului se ivi o făptură înaltă. George văzu o pereche de ochi plini de văpaie cari alunecară cercetător de la un camarad la altul, apoi omul dădu din cap, şi zise scurt:

— Povesteşte!

Gould începu să istorisească, silindu-se să arate meritele sale şi ale camarazilor săi.

George privise câtva timp pe omul ciudat, al cărui chip dovedea o mare energie, şi ai al cărui chip dovedea o mare energie, şi ai ioasă.

In spatele lui stăteau nemişcate făpturi întunecate, în care George recunoscu Malaiezi şi Chinezi. Aştia formau, aşa dar, primejdioasa gardă personală.

Când Gould sfârşi, misteriosul individ izbucni într'un râs batjocoritor.

— Şi acum credeţi poate că pentru treaba asta vă voiu dărui libertatea!

— Noi... noi... aşa am nădăjduit, zise Gould, cu umilinţă.

— Ei, atunci v'aţi înşelat. Deocamdată nici nu poate fi vorba de asta, căci mai am câteva chestiuni însemnate de adus la îndeplinire. Dar eu îmi spun mereu că numai morţii nu vorbesc. De prizonierii de colo n'am

nevoie, aşa că voiu pune să fie ucişi, afară de unul singur — care-o fi — şi care înainte de a muri şi dânsul va trebui să povestească ce i-a adus încoace. Dacă nu va vroi să mărturisească, atunci Chinezii mei se vor pricepe să-i deslege limba. Gould, spuseseşi parcă de opt prizonieri, dar eu văd nouă! Şi ăsta al nouălea e altfel aşezat ca ceilalţi. Drace, te pomeneşti că o fi vreo trădare la mijloc!

Spunând acestea „El" ridică braţul şi în mâna sa sclipi, gata de zvârlit, un obiect mic; dar înainte de a-şi putea repezi braţul, se auzi o împuşcătură. Fusese trasă de Doga Shing, care probabil îşi dăduse seamă de primejdie, înaintea celorlalţi.

Braţul ridicat se lăsă în jos, focul din ochii ticălosului se stinse brusc, apoi trupul lui se prăbuşi la pământ.

Scoţând zbierete turbate, Chinezii şi Malaiezii se repeziră înainte, dar atunci presupuşii prizonieri ridicară cu toţii armele şi până ce Galbenii să-şi poată da seamă de ceva, mai mult de jumătate dintr'înşii zăceau scăldaţi în sânge.

Ceilalţi vrură s'o ia la fugă. In clipa aceea urmă însă ceva cu totul neaşteptat. Ca şi cum prin moartea şefului s'ar fi ridicat un blestem de pe capul lui Gould şi al tovarăşilor săi, aceştia se năpustiră după fugari, urmă o încăierare şi în câteva minute restul „gărzii" fu curăţat.

După aceea Gould se apropiă de căpitanul Farrow. Devenise ca prin farmec alt om. Işi exprimă cu sinceritate părerea de rău

pentru felul cum se purtase el şi tovarăşii săi şi se declară gata să dea lămuririle cuvenite.

Începu să povestească isprăvi de-ale omului misterios, cari făcură să îngheţe sângele în vine ascultătorilor. Cu o cruzime de fiară pedepsise toate încercările de fugă ale prizonierilor, iar Chinezii şi Malaiezii săi fuseseră cei mai fioroşi călăi.

Naufragiaţi şi marinari cari ajungeau stingheri în vreun port, erau jefuiţi fără milă de „El". Cu corabia sa făcuse cele mai de necrezut piraterii, omorînd echipajul, şi lăsând în viaţă doar atâţia de câţi avea nevoie ca să-i înlocuiască pe cei căzuţi din rânduri. Pe urmă îi avea în puterea lui.

Cu Ranga Shing părea să fi avut de gând altceva. Trebue să fi aflat că acesta era vărul prinţului Ghasna şi nădăjduise, probabil, să obţină o mare sumă de răscumpărare pentru el. Nu se gândise însă la tainele Indiei şi nu bănuise că fraţii îşi puteau da de veste unul altuia pe o cale misterioasă.

Nici de căpitanul Farrow şi submarinul lui nu visase, probabil. Astfel că puterea lui se irosi în câteva minute, atunci când se aştepta mai puţin.

In colibele-magazii se aflau adunate mărfurile jefuite. Foştii prizonieri se declarară dispuşi să rămână pe insulă, până va veni vreun vas de război, anunţat prin radio de căpitanul Farrow. Numai Ranga plecă odată cu camarazii, căci Farrow se hotărîse în cele din urmă să pornească spre India.

După un rămas-bun călduros de la cei li-

berați, Dox-ul plecă a doua zi mai departe. Când ajunse în larg, întinse antena și transmise o radiogramă amănunțită în lumea largă.

Mai târziu află cu mare bucurie că un vas englez îi luase pe bord pe bieții oameni, aducându-i în patriile lor.

Sfârșitul volumului:

Vaporul celor pierduți

In Numărul următor:

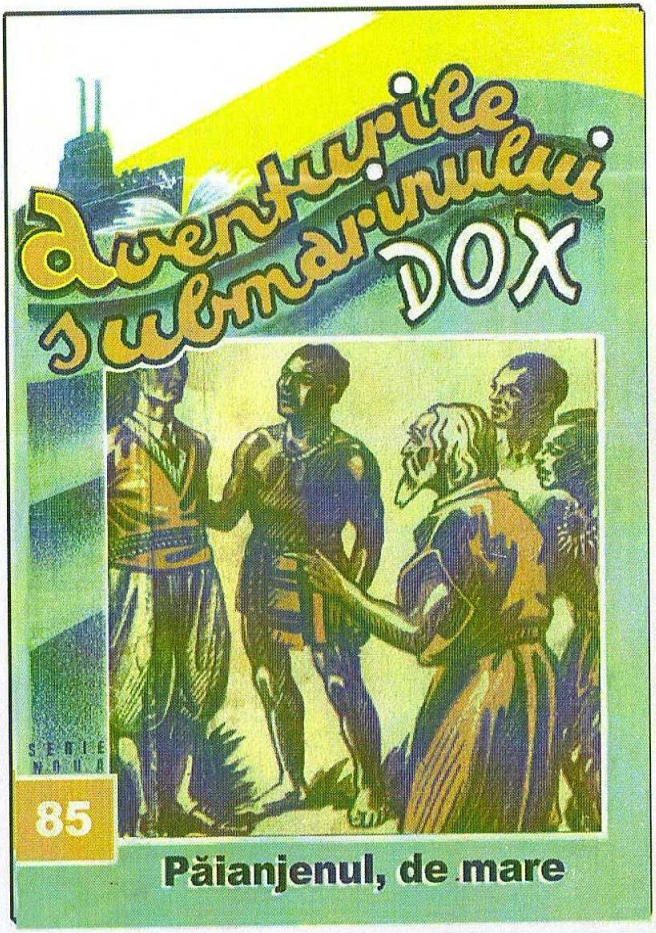

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro